näenäitamise läbbi oma tahtmist ilmutada. Wanemade kurbtus olli ütlemata suur. Siin lañas nüüd nende kallis laps, mõne päwa eest otsego keña ingli kujjo, nüüd kolleda näoga, paistetanud pä körwitsa sarnane. Silmad ollid mitto päwa jubba kinni. — Seäl jäi ühel päwal noorem tüttar Saara nisañoti aigeks ja langes rõugede kätte. Nüüd istus herra ühe, praua teise lapse sängi ees. „Ma annaksin teile oma poole waranduse“ ütles herra tohtrile: „kui teie miño lapsed surmast peastate.“ Tohter kostis: Mis minno wäes on, sedda teen ma teile tõutamata, agga ehk tõutaksite teie mulle terwe kuningriigi, ei suuda wõi miña teile tõeste lubbada, et teie lapsed elusse jäwad. — Herra nõudis, kas Aptekis mingi nisuggust rohtu ei olle leida, mis nende poega tõbbe eest warjaks. Tohter kostis: säherdust rohtu ei olle maa-ilmas weel leitud, ja kõneles pikemalt, et mõnes kohas katteks lastele rõugeid tõbbiste küllest olli pandud, mis läbbi rõuged mõnikord ka ölpsamad olnud, agga mitto surri ka pandud rõugede kätte. „Jumal oldko!“ ütles herra, „et ma isse oma lapsele mõrtsukaks saan; jägo enemine luggu Jumala tahtmise alla, tehko Temma isse kudda ta arwab! Agga se on wägga armus mõttelda, et ni mitto miljoni ilmasüüta lapsed, noored ja wanad inimesed rõuge-katko läbbi äraäwwitakse ja meie oma lapsi mingi kombel tõbbe eest ei jõua kaitseda. Tõeste, kes sele kurja tõbbe wasto warjo-rohtu õpetaks tundma, se olleks kõigesuurem inimese suggu hä-teggija, suurem kui ükski kuningas!

ja egga jõuaks kuningriigid sedda õnnistust teñale kätte tassuda! Tõsti kül, kostis tohter: agga kust nisuggust warjo-rohtu leida? kui ükskord koggemata juhtumine siin tee-näitajaks ei saa. „Ütlege enemine,“ kõneles herra, „kui elde Jumal sedda armo ei lasse leida! sest ilma teña tahtmata ei sünni middagi ja on kõik inimeste töö ning teggo asjata.

Teisel õsel ei sundanud herra eñam walwada; teña eitis wässimuse pärast maggama ja pallus koolmeistri lapse jures walwama. Agga ei eña-armastus tunne tüddi egga wässimust, waid on tuggewam kui mehe rañu; sepärrast ei tulnud praua silma und. Herra maggamine olli rahuta, rasked unenäud piinasid tedda: Matilde seisis aua äärel, surm teña kannul. Wärisedes ärkas herra üñest, ja waata, teña woodi ees seisis, kahwatanud näoga otsego walmis surmakujjo, teña abbikaasa ja ütles nutliko eälega: Tõuse üles! meie Matilde on inge-waakumas! — Herra wankus aige lapse jure; Matilde lañas waiksel sängis maas, sest teña — olli jubba surnud. Rõuged ollid keha peal mustaks läinud, suu seisis alles laiale, otsego olleks tahtnud laps weel ingada. Kui praua näggi et laps tõeste surnud olli, siis löpes ta jõud korraga otsa; teña miñestas lapse sängi körwa ära; tedda kañti teisi kambrisse, kus teña otsego surnud sängi langes. (Pöra lehe ümber seal näed sa nende pilti.) Herra tulli taggasi ja nuttis ärdaste: „Siña olled kõigest ajjalikust waewast peastetud; rahu olgo sinuga!“